Rozjímání 1. Sobota, říjen 2015

Tajemství světla
Ustanovení Eucharistie

Maria je pro nás
nedostižitelným vzorem lásky a inspirace
při každém našem společenství Eucharistie
sv. Jan Pavel II.

První sobota v měsíci - to je náš den setkání s Marií, naše tradice, kdy za Ní přicházíme, odpočíváme u Ní, rozvažujeme o Jejím životě, učíme se od Ní. I když jsme zaneprázdnění, často unavení, přesto chceme dát tento čas Matce Boží, Jejímu Neposkvrněnému Srdci. Jsme si vědomi, že tato výzva je pro nás důležitá, natolik důležitá, že jsme sem přišli - navzdory všemu. Jsme vděčni za tento čas, i když se nám taky občas stává, že podlehneme únavě, či sklíčenosti. Sám fakt, že jsme přišli, je důkazem naší odevzdanosti – ujištěním, že stojí za to udělat si čas na první sobotu v měsíci a rozvažovat o životě Ježíše a Marie.

Duchu svatý, Duchu Utěšiteli, Duchu Pravdy a Lásky, Duchu Božího pokoje! Ty jsi utvářel Neposkvrněné Srdce Panny Marie, Ty Jsi vychovával všechny svaté a blahoslavené! Ty můžeš všechno. Lidé jako my, rovněž zraněná lidské srdce, nejsou pro Tvé působení žádnou překážkou, Ty nás můžeš uzdravit, osvobodit, pozvednout nás. My Tě dnes nutně potřebujeme, uchraň naše srdce od pochybností, lhostejnosti, zášti. Moc Tě potřebujeme, je v nás příliš mnoho úzkostí. Duchu Boží, přijď do našich srdcí, do našich rodin.

Dobrý, Milosrdný a Milostivý Ježíši, chceme se přiblížit k Tvému Nejsladšímu Srdci, jako tvoje Matka. Ty, Lékaři lidských srdcí, dobře víš, že lékaře nepotřebují zdraví, ale my, kteří jsme slabí a nemocní. Uzdrav nás, O Milosrdný Ježíši, prosíme, vezmi nás do Svého Srdce, protože jsme unavení, ztrápení, často příliš bezmocní.
Dnes nám růženec nabízí rozjímání o dalším pro nás velmi důležitém tajemství Krista – o Eucharistii. Spasitel, Přítel lidí, nám zanechal sám sebe, a to pro naše uzdravení, posílení, podporu ... Jak to bylo? Co nám o ustanovení Eucharistie říká evangelium?

Tento popis nás může částečně překvapit, můžeme při čtení vycítit určitou nejistotu, či nepochopení ve vztazích mezi evangelisty. Apoštolové svého Mistra při Poslední Večeři také nechápali, nerozuměli Mu. I když tak často Ježíši naslouchali, tak dlouho byli s Ním, byli Mu nablízku, vídávali se s Ním, v průběhu mnoha měsíců se učili Mu porozumět, nerozuměli Mu. On sám jim vše vysvětloval, připravoval je na různé události, varoval je. Apoštolové, jak říká evangelium, poslouchali, ale mnoho z Jeho slov pochopili až po delší době. Potřebovali Letnice, aby Ježíšova slova přijali. Možná, že nebyli schopni přijmout nezvyklost a jedinečnost toho večera. Jako obvykle to byl první den svátků, jako obvykle se ptali, *„kde chceš, abychom připravili beránka pro slavení velikonoční večeře".* Jako obvykle další takový svátek - tak se jim to mohlo jevit.

Nejvýznamnější událost našich dějin se koná v pronajatém sále. Učedníci připravují vše, co je potřeba, podle obřadních zvyků – jsou přece Velikonoce! Není nám záhadou, proč Ježíš dovolí zúčastnit se tak jedinečné Večeře tomu, kdo Ho zradí? Pozvali bychom my sami někoho, o kom bychom věděli, že mu nemůžeme důvěřovat? Ježíš však s plným vědomím sedí u stolu vedle někoho, kdo Ho zradí, vydá Ho utrpení, ponížení a smrti. Proč?
Je zajímavé – jak říká Písmo svaté – apoštoly to zarmoutilo. To nás zaráží. Ptají se, s nadějí a strachem zároveň, dívají se na sebe jeden po druhém, přece ne já? Snad ne já? Snad ne já, Mistře?
Ta pokora a realismus apoštolů, jsou velmi dojemné. Jak často se zapřísaháme: "*Já nikdy!", "Jak bych mohl!",* "*Nikdy bych to neudělal*!". Apoštolové již vědí, že oni sami jsou nevyzpytatelní, oni vědí, že se nemohou spoléhat sami na sebe. Tato jejich skromnost, pokorné uznání vlastních slabostí, by nás měli připravit na odvážné zpytování svědomí, vyburcovat nás k rezolutní změně smýšlení, že my bychom něco nikdy neudělali, od pohrdání někým druhým.
Nicméně, apoštolové se začali mezi sebou velmi rychle dohadovat: *„Kdo z nás je asi největší?"*. Podívejme se, ještě před chvílí Ježíš vyslovuje slova, kterým oni nerozumí, mluví o Své Krvi a Svém Těle, upozorňuje, že jeden z nich Ho zradí, a tu apoštolové hned vedou podivné rozhovory o hierarchii a zásluhách. Opravdu nepříjemně a zle, by bylo každému z nás na místě Ježíšově. On chce dát sám sebe, mluví o těch nejdůležitějších věcech, a oni stále o tom stejném - kdo z nich je ten důležitější, který je první. Trpělivost Ježíše je skutečně nezničitelná. Vysvětluje, uklidňuje, poukazuje, učí.
Jak zcela jinak přijala Ježíše Maria! Ona uvěřila slovu anděla, přijala Ježíše celým Neposkvrněným Srdcem, duší, tělem, myslí. Okamžitě se potěšila Boží přítomností, neuvažovala, zda je větší nad ostatní ženy, nad ostatní lidi.

Nestanovila hierarchii, nežádala o první místo, s nikým se nesrovnávala, byla šťastná, cítila se požehnána, obdarována tolika milostmi.

Jak je to s námi? Jak my přijímáme Ježíše? On se nám dává celý. Jsme ochotní také darovat sami sebe celí, jako Maria? Otevíráme svá srdce, jsme ochotni vyhodit ze svého srdce všechno, co nám brání přijmout samotného Boha? Buďme upřímní, když víme, že brzy přijdou významní hosté, uklízíme. Vše by mělo být čisté, víme, že bychom měli vynést odpadky, utřít prach, uklidit stůl, vyluxovat, vytřít, zamést – prostě vygruntovat. Jestlipak před setkáním s Ježíšem ve svatém přijímání přemýšlíme, že bychom měli také osvěžit svá srdce? Zameteme a zahodíme zlozvyky, staré návyky, možná menší, ale špatné návyky nebo jen vše zameteme pod koberec? Nezveličujeme své pocity, neživíme staré zášti, dávná zranění? Čistíme pravidelně svůj život pro Ježíše, pro sebe?

Řekněme si na rovinu! Jak pečujeme o sebe?

Je možné, že některé naše špatné návyky jsou způsobem útěchy v obtížích. Možná je to náš bezpečnostní ventil v příliš napjatém a obtížném každodenním životě. Ježíš po nás nechce, abychom se vzdali jakéhokoliv potěšení, útěchy. Ale to Ježíš v Nejsvětější svátosti chce být naším Utěšitelem, Ježíš chce být naším Knížetem Pokoje, On sám nás chce odměňovat, utěšovat. Nechme se Jím potěšit! Opravdu Mu dovolme, aby nás utěšoval, uklidňoval, s důvěrou od Něho očekávejme to, co je nám nejvíce potřeba. Dejme Ježíši čas pro Jeho útěchu, Jeho uklidňující přítomnost, Jeho něžnou lásku.

Je možné, že naše stížnosti jsou opravdu velmi oprávněné a rozumné. Třeba nám ublížili, třeba jsme byli velmi těžce zraněni. Ježíš nepopírá něčí vinu, nevyžaduje, abychom předstírali, že se nic nestalo. Ale nezabírá naše rozhořčení v našem srdci příliš mnoho místa? On chce být uzdravením našich ran, On sám v Nejsvětější svátosti chce být lékařem našich duší. Dovolme Mu, aby se nás dotýkal, zkoumal, očišťoval, léčil, uzdravoval, staral se o nás. On se o nás nejlépe postará. On ví, co je to bolest srdce i těla, zažil spoustu ponížení, byl nepochopený, opovrhovaný, vysmívaný. Trpěl také za nás, utrpěl mnoho zranění a Jeho ranami jsme uzdraveni. Ukažme Mu klidně a beze studu naše rány a dovolme Mu, aby se postaral o naše tělo, o naše srdce.

Je možné, že všechny naše pocity jsou oprávněné. Ale neničí nás, neoslabují nás příliš? Dáme šanci sami sobě alespoň na chvíli odpočinout si při Jeho Srdci? Dokážeme se alespoň na chvilku o Něho opřít? On také několikrát přijal pomoc - požádal o vodu nepřející Samaritánku, přijal pomoc neochotného Šimona z Cyreny. Nechme Ho, třebaže se zdráháme, aby nám pomohl. Dopřejme si chvíli odpočinku s Ním, ať se o nás postará, ať se alespoň na krátký okamžik naše pocity uklidní, zmlknou, ztiší, usnou spolu s Ním.

Samozřejmě to víme moc dobře, že Ho neumíme přijmout tak, jak Neposkvrněné Srdce Marie, jako která se zmocnila Ježíše celým svým srdcem, celou svou myslí, celou svou duší. Nezablokujme se však příliš brzo neschopností následovat Neposkvrněnou Pannu Marii. Ježíš přece sám říká, že je možné, abychom se učili od Něho i od Marie. Matka Boží žádá, abychom při růženci rozvažovali o životě Ježíšově i Jejím, abychom se od Ní učili.

Ježíš dává sám sebe v Eucharistii. Podívejme se pečlivě na lidi, kteří přistupují k svatému přijímání. Zde jsou, lidé Ježíše, lidé, pro které Ježíš zemřel, kterým se chce dávat a souhlasí s tím, aby Ho přijímali. Podívejme se na ně, líbí se nám? Vybrali bychom je my? Pamatujme si, oni se nám nemusí líbit, pouze Ježíš zná jejich srdce. Přišli zde za Ním, On je pozval. Uvědomujeme si, že se setkáváme s lidmi, známe lidi, tak důležité pro Ježíše, tak blízké Jeho Nejsladšímu Srdci?

Jediná, která přijala Ježíše jako bezúhonná, neporušená, je Maria. Všichni ostatní se učí otevírat, jak jen to umí. Padáme a vracíme se. Je dobře, že se vracíme. Přijměme naše životy jako cestu k Ježíši, během které jsme živeni Jeho Tělem.

Uvědomme si, že Panna Maria si přeje, abychom přijímali Ježíše jako Ona. Modleme se, abychom Ježíše přijímali celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí, jako Nejsvětější Panna Maria. Modleme se za naše rodiny, modleme se za naše blízké. Přijímejme svaté přijímání na jejich úmysly!

Prosme Ducha Božího, Sladkou Radost našich srdcí, Ducha Posvětitele, Ducha moci,
ať nás očišťuje skrze Slovo Boží, svaté svátosti,
ať nás vychovává a přetváří,
ať naše srdce jsou podobná Neposkvrněnému Srdci Panny Marie,
které věří Bohu, velebí Boha, důvěřují Bohu a milují Boha. Amen.

Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě.
Prosím za odpuštění pro Ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.